

Tek Kanat

Ethem Güneren

Tek Kanat

Ethem Güneren

Kitabın Adı: Tek Kanat

Yazar: Ethem Güneren

Görseller: Aygöl Okutan Akmanova

Kapak: Nuriye Güripek Güneren

Son okuma: Nuriye Güripek Güneren

Editör: Selim Kahvecioğlu

Yayınlandığı tarih: 13.11.2021

ISBN: 978-625-00-9601-7

1. Baskı: Mart 2022

ISBN: 978-625-8042-30-6

Baskı: ZİNDE YAYINCILIK

Fevzipaşa Cad. Aktar Kerim Sokak No: 13

Edirnekapı, Fatih/İstanbul

İletişim: 0530 132 01 34

www.zindekitap.com

Yayıncı Sertifika Numarası: 48132

Önemli Açıklama:

© Bu kitabın her türlü yayın hakkı, hukuki sorumluluğu ve kitapta yer alan görsellerin telifi yazara aittir. Eserden, yazarından izin almadan kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz, radyo veya televizyona uyarlanamaz, film yapılamaz, oyun, CD ya da manyetik bant haline getirilemez, herhangi bir yöntemle başka dillere çevrilerek görsel ya da yazılı olarak çoğaltılamaz.

Ressam Aygöl Okutan Akmanova'ya hikâyenin ruhuna uygun mükemmel suluboya eserler için, Av. Hamit Türel'e görsellere sponsor olduğu için, Çocuk Psikiyatrisi Uzmanı Dr. Hatice Ünver'e bilimsel açıdan gözden geçirdiği için, Çocuk Gelişimi ve Eğitimi Uzmanı Öğr. Gör. Nuriye Güripek Güneren'e son okuma desteği için, teşekkür ederim.

Ethem Güneren

Orta halli bir memur ailesinin çocuğu olarak, hayatımı kazanmak için okumaktan başka seçeneğim yoktu. Okudum, doktor oldum. Uzmanlık alanımda bugüne kadar ürettiğim 265 bildiri ve 119 makaleme, 453 adet atıf aldım. Ulusal kongrelerde 3 birincilik ve 2 ikincilik ödülü aldım. Kök hücre çalışmaları ile ilgili 2 adet San-Tez projesi tamamladım. 2016 yılında American Plastic Surgery Journal’de yayınlanan, bireyin kendi yağ dokusundan elde edilen kök hücreler kullanılarak deri dokusu geliştirilmesine dair yazım, ABD’de yılın en iyi deneysel makalesi seçildi.

Çoğunluğu Afrika’da olmak üzere, yurt dışında onlarca “Gülümseyen Çocuklar” projesinde, binlerce imkânsız çocuğun cerrahi tedavisinde, Yeryüzü Doktorları derneği gönüllüsü olarak görev aldım.

Şiirlerim *Uslu Kentli*, gönüllü/zorunlu doktorluk anılarım *Annemin Emarı Geldi*, uzmanlık alanımla ilgili hayallerim *Estetik Cerrahi Kılavuzu*, zamanımın hikâyeleri *Şimdi Sonsuzdur* ve aydınlanma adına yazdığım simgesel bir aşk manifestosu *Ali Ayşe’yi Seviyor* adları ile yayımlandı.

Prof. Dr. Ethem Güneren

Plastik, Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Uzmanı

Ağız, Yüz ve Çene Cerrahisi Uzmanı

El ve Mikrocerrahi Uzmanı

Yeryüzü Doktorları Derneği, Gülümseyen Çocuklar - Dudak-Damak Yarıkları Çalışma Grubu Gönüllüsü

Sunuş

Plastik, Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi uzmanı olarak başta dudak-damak yarıkları olmak üzere, doğumsal anomalili çocukların, her türlü sorunlarının üstesinden gelerek hayata tutunmayı başaracaklarına ve yüksek kendini kabul düzeyine erişerek iyi bir yaşam süreceklerine inanıyorum.

Asla vazgeçmeyenler, mutlaka başarılılar.

Selam ve sevgilerimle...

Ethem Güneren

İstanbul 2021

Adres : T.C. Bezmialem Vakıf Üniversitesi, Tıp Fakültesi,
Fatih, 34093, İstanbul

GSM : 0 532 341 98 48

E-posta : eguneren@gmail.com

Web: www.ethemguneren.com

Dezavantajlı bireylere...

“Evet, sevgilim, görüyorum. Çok güzel.”

“Hayatım, yüksek olsun dediğinde, tek bakışta tüm Zile’yi görecek kadar yüksek olabileceğini tahmin etmemiştin, değil mi?”

Kanatlarını sonuna kadar açtı, derin nefes aldı ve Zile ovasının derinliklerinde, karanlık yuvalarının içinde, kendilerini güvende hisseden tavşanları dahi korkutacak kadar yüksek sesle, o meşhur çığlığını attıktan sonra, gururla eşine döndü.

“Yavrularımız için mükemmel bir yuva olacak.”

“Evet, kesinlikle. Şu Hüseyin Gazi Tepesi’nin yamaçlarında uçan kınalı keklikler de yavrularımız uçmaya başladıktan sonra, onların ilk avları için kolay hedef olacaklar.”

“Evet, hayatım bak, biraz daha ileride koşuşturan tavşanları görebiliyor musun? Bak işte sol tarafta, Esvap Çayı’nın kenarındaki ulu çınar ağacının hemen altındalar. Onlar da yavrularımız için oradalar”

İki kartalın kanatları birbirine sarıldı. Kendilerine ikram edilmiş olan bu mutluluğun tadını çıkarmak amacıyla, Zile ovasını seyrederek uzun süre kimıldamadan durdular.

*Sevdiğiyle beraber olanlar için
bundan büyük haz yoktur.*

“Bir çıtırtı duydum sanki.”

“Evet, ben de duydum.”

Dişi kartal yumurtaların üzerinden kalktı, eşinin yanına geldi. Erkek kartal kanadını açtı. Dişi kartal eşinin kanadının altına sokuldu. Başını onun göğsüne dayadı. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarak, sevgiyle gülümsediler. Sonra heyecanlı bir şekilde, içlerinden gelen tekmelerle kabuklarında yer yer çatlaklar oluşmaya başlayan yumurtaların hareketlerini izlemeye koyuldular.

“Ama benim hesabıma göre, daha iki günleri vardı. Yavrularımız hayata merhaba demek için acele ediyorlar. Galiba erken doğum olacak.”

Henüz içindeki yumuşacık bir et yumağı da olsa, neticede bir kartal gagasının ucuyla içerden dışarıya doğru yapılan darbeler, kabukta önce küçük bir çatlak oluşturdu. Giderek büyüyen çatlaktan küçük bir kabuk parçası koptu. Açılan küçücük pencereden muhteşem gaganın ucu göründü. Gaganın ucunda yer alan burun deliklerinin açılıp kapanmasından yavrunun nefes almaya başladığı anlaşıyordu. Gaga darbeleri devam ettikçe çatlaklar büyüyor ve kabuktaki kırık hatları genişliyordu. Bacaklar da içerden itmeye başladıkça, kabuktan daha büyük parçalar kopuyor ve açılan minik pencere büyüyordu. Derken, gaganın yanında bir kartal pençesi kabuğun kenarından dışarı çıktı. Sonra siyaha çalan kırmızı rengiyle harika gaga iyice dışarı çıktı. Yavrunun müthiş bir mücadele içinde olduğu her halinden belliydi. İnce derisinin altında neredeyse görünür halde olan kaslarıyla birlikte bacağın tamamı, güçlü hareketler ile kabuğu dışa doğru iterek iyice parçalamaya

başladı. Arkasından ince uzun ve tüysüz bir boyunla gövde ve kanatlar dışarı taşıtı. En son diğer bacağın dışarı atmasıyla, tüm kabuktan fırlayarak kurtulan yavrunun henüz kapalı olan gözlerini açmaya çalışmasını seyreden çiftin, sevincine diyecek yoktu.

Sağlıklı doğan ilk yavrunun, yuvanın zeminindeki tüy yumağının arasında, ilk uykusuna dalmasından sonra, gözler ikinci yumurtaya çevrildi. İkinci yumurtada belli belirsiz bir iki çatlak dışında kayda değer bir gelişme yoktu. Zaten kimsenin endişe etmesi için de bir sebep yoktu, çünkü anne ve baba kartalın hesaplarına göre kuluçka süresinin dolmasına daha bir günleri vardı.

İlk yavrunun olağanüstü bir doğa olayı şeklinde yumurtadan çıkışını izlemenin keyfini sürmeye devam ettiler.

Doğum doğal bir mucizedir.

“Hadi onlara isim bulalım.”

“Birinci, olsun ilk doğanın adı. Yükseklerle kanat açmakta, avlanmakta ve her şeyinde her zaman birinci olsun.”

“O zaman kardeşinin adı da İkinci olmalı.”

Gülümsediler. Buldukları isimleri sevmişlerdi. Anne kartalın -ilk yavrusu doğduğuna göre artık ona anne diye hitap etmemizde sakınca yok- yavrusunu beslemesi gerekiyordu. Taze besin bulmak için ava çıktı. Baba kartal, yuvada uyumakta olan Birinci yavru ile onun hemen yanı başında ikinci yavrunun çıkacağı çatlamaya yüz tutmuş yumurtanın başında, tarifsiz bir sevinçle beklemeye devam etti.

*Küçük olaylarda büyük sevinçler
bulanlar her zaman mutlu olurlar.*

Birinci, anne kartalın pençelerinde taşıdığı av ile yuvaya konarken oluşturduğu rüzgârın henüz tüylenmemiş bedenine çarpması ile titreyerek uyandı. Ağzını neredeyse tüm bedeninden daha büyük bir çapta açarak annesine döndü ve çığlık atmaya başladı. Avdan kopartılan bir parçanın ağza girmesi ile yutulması aynı anda oldu. Birbiri ardına parçalar mideye indi. Yavru doydular. Bir kenara çekildi ve tekrar uyumaya başladı.

Karnı doyduktan sonra uyuyan bir
yavrudan daha sevimli bir canlı yoktur.

İlk yavrunun dünyaya gelişinden tam bir gün sonra ikinci yumurtada da bir çatlak oluştu. İçerden gaga darbeleri aldığı ve pençeler ile tekmelendiği belliydi. Çatlağın giderek büyümesinin ardından kabuktan bir parça düştü. Küçük bir pencere açıldı. Gaganın ucunun görünmesi ve yavrunun nefes almaya başlaması başarılı bir doğum mucizesinin, bir kez daha gerçekleşeceğini göstergesiydi. Sonra bir kartal pençesinin parmakları görüldü. Derken mükemmel bir pençe ve ardından bacak tümüyle dışarı çıktı. Diğer ayağın da büyük bir gayretle kabuğu itmeye çalıştığı belli oluyordu. Sonra gaganın tamamı, boynu ve bir kanatla beraber tüysüz bir gövde, diğer bacakla birlikte artık iyice genişlemiş delikten fırladı. Yavru bir tarafının üstüne doğru yıkıldı. Bacaklar güçlü pençe darbeleri ile bedeninin tamamını yumurtadan kurtardılar. Bu mucizevi doğumu da sevinçle izleyen kartallar, ikinci yavrunun bir yanının üstüne doğru yıkılmasına dikkat etmediler.

Yavrular düşse kalka büyürler.

İkinci, gözlerini açmaya bile çalışmadan olduğu yerde uyu-yakaldı. İşte o zaman, yerde yatan yavrunun tüysüz gövdesinin bir tarafında, gövde ile omuz başının arasında, tam kanat olması gereken yerde, yuvanın içine dolan rüzgârla titreyerek sallanan birkaç cılız tüy parçasından başka bir şey bulunmadığını fark ettiler.

“Aman Allah’ım! Benim gördüğümü sen de görüyor musun?”

“Evet, galiba.”

“Ama, bu, bu nasıl mümkün olur?”

“Çevirelim bakalım belki bacaklarının arasına sıkışmıştır.”

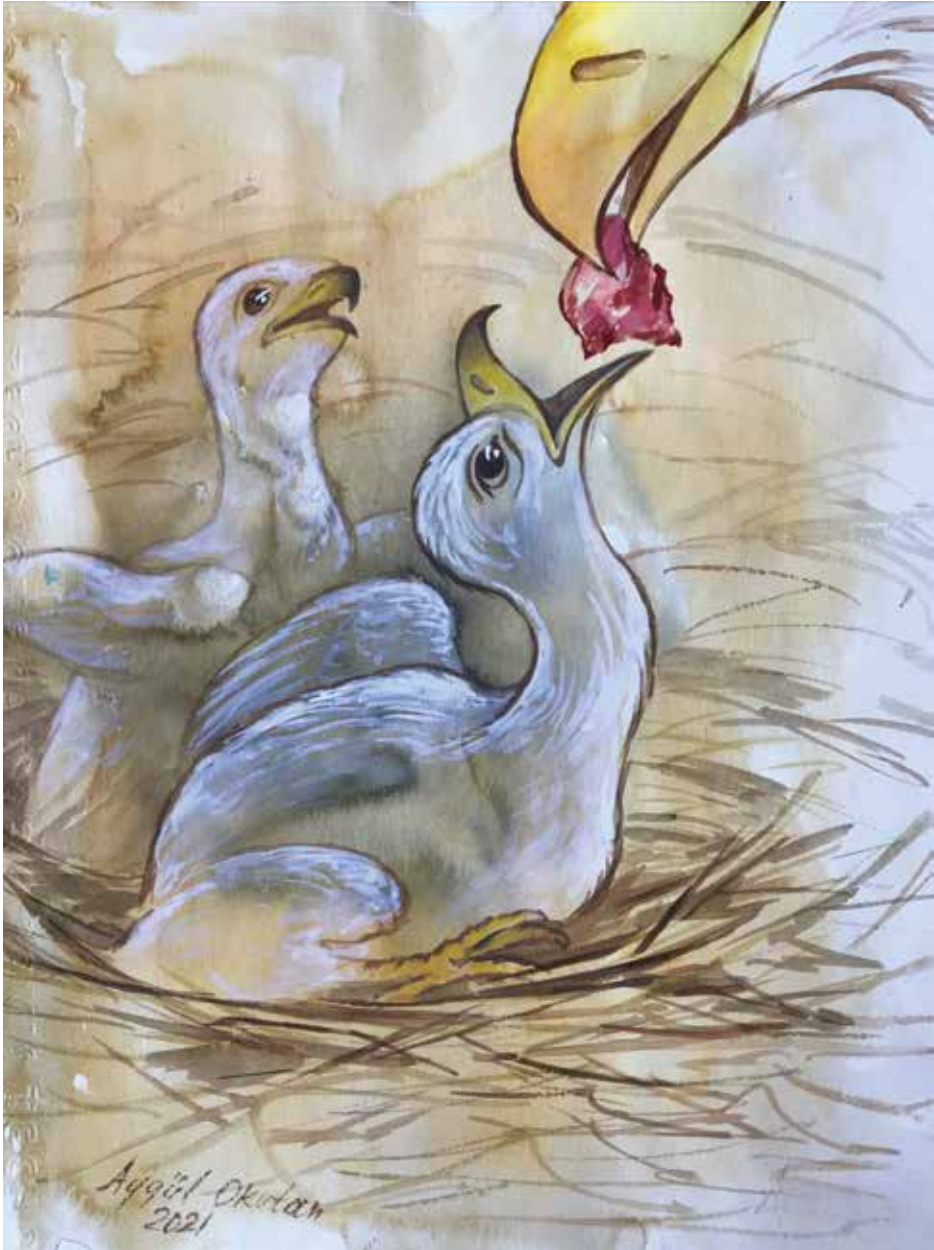
Yavruyu evirdiler çevirdiler. Vücudunun her tarafına baktılar. Yoktu, hiçbir yerde yoktu. İkinci'nin bir kanadı eksikti. Bu durum bir kuş için yaşamla bağdaşması mümkün olmayan bir sorundu. Hele o kuş bir kartal ise, sonunu düşünmesi bile imkânsızdır.

*Antikırılğanlık yasasına göre;
engelleri aşmak güçlendirir.*

Kartalların bütün neşesi kaçmıştı. Bu esnada Birinci uyandı. Acıkmış olmalıydı ki ağzını kocaman açmış, çığlık çığlığa haykırıyordu. Dişi kartal, dünden kalan avın artıklarından bir parça kopardı. Gönülsüzce yavrunun ağzına attı. Ailenin dünkü büyük coşkusu yerini derin bir hüzne bırakmıştı. Birinci'nin çığlıkları İkinci'yi de uyandırdı. Tek kanadının olmadığı -kaderinin ve ona bağlı kederinin- henüz farkında olmadığı belliydi. Yattığı yerden kalkmadan, o da ağzını kocaman açtı ve çığlığı bastı. Anne kartal şaşkınlık içinde, hiç düşünmeden avdan bir parça daha kopardı ve bu kez İkinci'nin ağzına attı. İkinci, ağzına atılan parçayı bekletmeden mideye indirdikten sonra ağzını tekrar açtı.

Yuva kuralı gereği ağzını açarak çığlığı basan yavrunun ağzına et parçası verilirdi. Anne kartal İkinci'nin ağzına bir diğer et parçasını da attıktan sonra, yüzüne buruk bir gülümseme geldi.

“Nasıl da iştahlı, görüyor musun?”

Baba kartal hiç orali olmadı. Yavrularından birini kaybedeceğini anladığı andan itibaren, sesi soluğu kesilmişti. Kendisini kötü hissediyordu. Uçmak, çok yükseklerle uçmak ve içindeki acıyı unuttana kadar çığlıklar atmak istiyordu.

“Ne kadar yese de kaderine karşı koyamayacak. Bir kartal uçamadıktan sonra ölmeye mahkûmdur.”

Derken İkinci, midesine indirdiği iki parça etin gücüyle olsa gerek, bacaklarını hareket ettirdi. Ayağa kalkmaya çalıştı. Sendeleyerek olduğu yere çöktü. Ayağa kalkamadığına aldırmadan, düştüğü yerden anne ve babasına minnettar gözlerle bakarak tekrar ağzını açtı.

Bu durumun imkânsız bir ümit doğurmak üzere olduğunu, engelli bir yakını olan herkes bilir. Engelli bir bireyin bilinen dezavantajı dışında, genellikle fiziksel ve zihinsel yani yaşamsal başka hiçbir sorunu yoktur. Hayatını herkes gibi geçirmeye hazırdır.

Her canlının yaşamaya hakkı vardır.

Ağzını açarak çığlığı basan yavru kuşun ağzına besin bırakmak, kanatlılar dünyasının tartışılmaz ilk kuralıydı. Bu kuralı en iyi de kartallar bilirdi. Çünkü kartallar kuşların kralıydılar.

Zaten o gün için yumurtadan yeni çıkmış bir yavru kuşun en son ihtiyacı olan şey kanatlarıdır. Tek kanadının olmaması dışında her yönüyle sağlıklı görünen İkinci'yi de beslemeye devam etmeye -zorunlu olarak- karar verdiler.

Yeni doğan yavrularının sorunlu durumundan dolayı, başlangıçta ne yapacaklarını bilemedikleri için anne ve baba kartalı suçlayamayız. Bu durum herkesin başına gelebilir. Bu durumlarda canlılar, içlerinden gelen sese kulak verirler. O ses, her şeyi bilir, yapar yaptırır, korur kollar, görür gözetir.

Tüm yavrular annelerinin içinden çıkarlar, bunun doğurmak ya da yumurtlamak şeklinde olması bir şeyi değiştirmez.

İlerleyen birkaç gün içinde yavruların tüyleri çıkmaya başladı. Kanatlar dışında her şeyi normal görünen İkinci'nin adının, durumuna uygun olmasına karar verdiler. Oy birliği ile ikincinin adını 'Tek Kanat' olarak değiştirdiler.

Tek Kanat'ın hayatının ilk gününde, annesinin ağzından sarkan et parçalarını havada kapma yarışı ile başlayan mücadelede öğrendiği ilk ve en önemli şey; hayatta kalmak için, fiziksel olarak kendisinden üstün rakiplerine göre iki kat fazla çaba harcaması gerektiği.

Henüz sorununun farkında olmamasına rağmen, bu keşfi onun sadece hayatta kalmasını değil, fakat aynı zamanda başarmasını da sağlayacaktı. Bütün gücünü ağzını daha fazla açmaya harcadı. İlk başta, çok küçük bir farkla diğer kardeşinden daha fazla açtığı ağzına giren et parçalarından aldığı güçle, ağzını daha fazla açmayı başardı. Bu da onun daha fazla beslenmesine imkân sağladı.

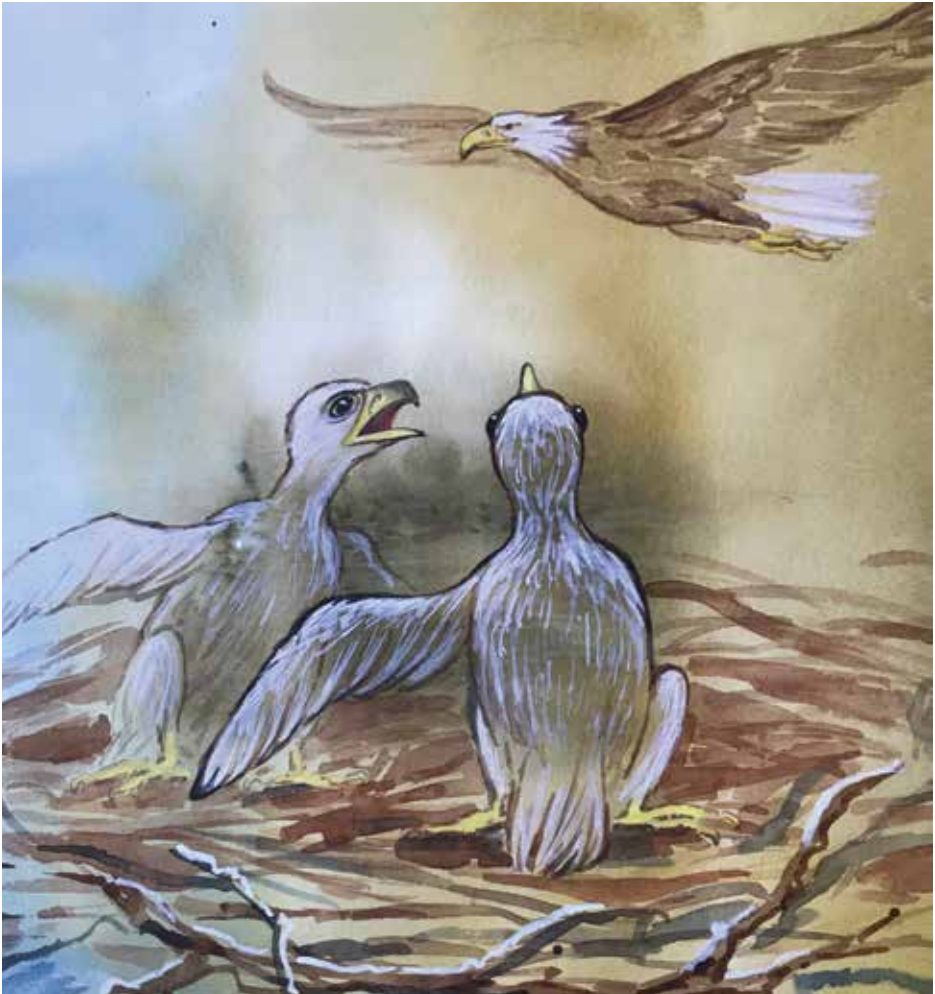
Canlılar engellenmedikleri zaman, bilenen veya bilinmeyen her türlü zayıflıklarına rağmen güç gerektiren birçok şeyin yanında genellikle imkânsız denilen her şeyi başarırlar.

Başlangıçtaki küçük farklar, zamanla birikerek büyük farklar oluşturur. Bu durum aynen bir takvim yılı içinde doğdukları için aynı yıl okula başlayan çocuklardan, yılın ilk aylarında doğanların, yılın son aylarında doğanlara göre, biraz daha gelişmiş olması gibidir. Çünkü hayatın ilk yıllarında, birkaç aylık büyüklük farkı, belirgin bulgular verebilir. Bu durum, mesela başlangıçtaki bu küçük farka dayanarak, sınıf takımına seçilen bir çocuğun, doğal olarak daha iyi veya daha çok antrenman imkânı bularak, o küçük farkın yıllar içinde artarak büyümesi gibidir.

Oysa eşit imkânlar sağlanırsa, başlangıçtaki küçük farklar, on yıllar sonra kaybolur ve taraflar arasında eşitlik sağlanır.

Tek Kanat için hayat çok büyük zorluklarla başlamıştı. Henüz iki ayağının üzerinde dengesini sağlayarak düzgün biçimde dik durmayı beceremiyordu. Sürekli bir yanının üzerine düşüyordu. Ancak ayağa kalkmayı beceremediğinde bile ağzını kocaman açmayı ve çığlığı basmayı ve et parçasını kapmayı çok iyi öğrenmişti.

Bu onun ilk zaferiydi. Hayatta kalmayı başarmıştı.

*Hayatta kalmayı başarmak
her canlının ilk zaferidir.*

Bir kanat farkıyla kendisinden ileride olan kardeşinin -doğal olarak elde ettiği üstünlüğün- giderilemez biçimde açılarak büyümesine izin vermedi. Daha çok açılan ağzına, daha fazla giren besinlerin yardımıyla Tek Kanat'ın tüyleri daha çabuk çıktı. Tüylerin çabuk çıkması onu soğuktan korudukça, yediklerinden aldığı enerji, beden ısınısını korumaya değil büyüme ve gelişmesine kullanıldı. Sürekli düştüğü ve her seferinde büyük gayretler harcarak doğrulmaya çalıştığı için bacak kasları ve ayakta durabilmek için zorlandıkça pençeleri daha fazla gelişti. Aslında var olan tek kanadının ağırlığını dengeleyerek -ağırlık merkezi meselesi- dik durmaya çalıştıkça vücudunun tüm kasları geliyordu. Önceleri doğru düzgün dimdik ayakta duramıyordu. Fakat kanatsız tarafının aksi yönüne doğru eğilerek dengesini sağlamayı kısa zamanda öğrendi. Sonunda biraz yamuk da olsa ayakta durmayı başardı.

Bu onun ikinci zaferiydi.

Bir başarı diğer başarıların anahtarıdır.

August 1981

Bu arada ailesinin koşulsuz ve sınırsız desteğinden de söz etmek gerekir. Ailesi onun bu dezavantajını hiçbir zaman yüzüne vurmadan büyümesini heyecanla izliyordu. Tek Kanat, her düştüğünde, sadece anne babası değil aynı zamanda iki kanatlı kardeşi de ona destek oluyordu. Ama bu destekleri bir tarafından tutup kaldırmaya çalışmak şeklinde değildi. Onlar sadece “YAPABİLİRSİN” diyorlardı. Ve Tek Kanat yapıyordu. Ama nereye kadar? Uçma zamanı geldiğinde ne olacaktı? Tek Kanat’ın dışında herkes onun uçamayacağını biliyordu.

Zamanı geldiğinde, Birinci, kanatlarını açarak esneme hareketleri yapmaya başladı. Tek Kanat ise tek kanadını açmaya çalıştıkça, kanadın ağırlığı ile o yana doğru devriliyordu. Ayakta durmayı henüz başarmışken, bu durum onun canını sıkmaya başlamıştı.

Ne yapmalı? Nasıl yapmalı?

Bütün gün iki kanatlı -avantajlı- kardeşinin kanatlarını kullanma çalışmalarını izliyor ve yuvadan ayrılırken güçlü kanat çırpışları ile yükselen ve kocaman kanatlarıyla süzülerek yuvaya inen anne ve babasını gözlemliyordu. Beslenme ve uyku saatleri dışında sürekli ayakta durmaya çalışıyordu. Dengesini koruyarak tek kanadını açma ve kapama hareketleri yapıyor, yorgun düşene kadar egzersizleri tekrarlıyordu.

Sonunda bir gün Birinci, yuvanın kenarına geldi. Kanatlarını açtı. Güçlü kanat hareketleri ile kendini boşluğa bıraktı. Uçtu.

Ertesi gün uçuş sırası Tek Kanat’a geldiğinde, içgüdüleri ile yuvanın kenarına geldi. Ciğerlerini şişirecek kadar derin bir nefes

aldı. Tek kanadını sonuna kadar açtı. Tek kanadını çırpı. Olduğu yerde dönerek yuvanın içine geri düştü. Bu çok kötü bir deneyim idi. Herkes onu izliyordu. Düştüğü yerden kalktı, utanç içinde başını önüne eğdi.

Kartallar çok hızlı uçarlar. Günlerce durmadan uçabilirler. Saatlerce süzülürler. Neredeyse karanlıkta dahi gündüz gibi gören gözleri vardır. Keskin kanatları ile göğün mavisini yararak şimşek gibi ıglık ıglığa inerler avlarının üstüne. O nedenle düşmek, bir kartal için söz konusu olamazdı. Kartallar göklerin kralıydılar. Hiç krallar düşer miydi?

Gözlerinden yaşlar süzölüyordu. Onu izleyen annesinin de gözlerinden iki damla yaş aktı. Hıçkırıklara boğularak,

“Ona bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim.”

“Hayatım bu onun kaderi, elimizden hiçbir şey gelmez.”

Tek Kanat, hayatında ilk kez anne ve babasının kendisinden dolayı acı çektiğini hissetti. Şimdiye kadar yuvanın içinde gerçekleştirdiğı mücadeleleri oyun sanıyordu. Oysa şimdi hayatın bir gerçeğı ile yüz yüzeydi.

Uçmak tek kişilik bir eylemdir. Uçmayı beceremeyen bir kuş ölümüne mahkûmdur. Hele o kuş bir kartal ise, bu şekilde yaşaması imkânsızdır. Tek Kanat bunu anlamıştı.

Kardeşi yanına geldi.

“Yaralanmadın değil mi?”

“İyiyim. Sorduğun için teşekkür ederim.”

“Sana yardım etmeyi çok isterim. Senin yerine ben avlanırım. Seni beslerim.”

Kardeşine minnetle baktı. Hayatını bu şekilde sürdüremezdi. Sonsuza dek ailesi tarafından beslenmeyi bekleyen bir kartal

olarak yaşayamazdı. Üstelik kartallar yalnız uçardı. Yani her şeyi kendisi yapmalıydı. Tek başına başarmak zorundaydı.

“Hayır. Teşekkür ederim. Uçmayı beceremezsem, açlıktan ölmeyi tercih ederim.”

Bu konuşmaları duyan baba kartal da artık kendini tutamadı. Hıçkırıkları duyulmasın diye yuvanın kenarına geldi. Kanadı ile gözyaşlarını sildi.

“Allah’ım. Ona yardım et.”

Tek Kanat, içinde bulunduğu durumun vahametinin farkındaydı. Başının dönmesine aldırmadan tekrar denemeye karar verdi. Ailesi onun bu kararını destekledi. Hep bir ağızdan haykırdılar.

“Elbette ki YAPABİLİRSİN. Sana güveniyoruz.”

Başarının sırrı asla vaz geçmemekte yatar.

Tek Kanat, her uçuş denemesinin sonucunda yuvanın başka bir köşesine geri savrulmasına rağmen, asla vaz geçmedi. Sabırla denemeye devam etti. Onlarca kez, yüzlerce kez, binlerce kez denedi. Denemeye devam ettikçe sanki düştüğü yer ve düşme şeklinde bazı değişiklikler oluyordu. Hem artık geri savrularak yuvanın içine, poposunun üstüne düştüğünde başı da başlangıçtaki kadar çok dönmüyordu. Akşam olduğunda yorgunluktan bitmiş bir halde annesinin koynunda uyuyakaldı.

Tek Kanat, tek kanadının eksik olması dışında başka hiçbir sorunu olmadığını biliyordu. Bunun üstesinden gelmek zorundaydı. Ertesi gün ve daha ertesi günlerde de denemelerine devam ederken, anne, baba ve kardeşinin getirdiği avlarla beslendi. Beslenmenin önemini çok iyi anlamıştı. Güce ihtiyacı vardı. O nedenle beslenirken hiç nazlanmadı. Zaten bütün gün ara vermeden denemelerine devam ediyordu. Enerjiye ihtiyacı vardı. Kanat çırpıtığında geriye savrulmamak için, tek kanadını vücudunun ağır-

Kendi kararları ile kendi kendine yapabildikleri kadar başka hiçbir şey bir canlıyı mutlu edemez.

lığıyla nasıl dengeleyebileceğini öğrenmeye çalışıyordu. Hayatta kalmak için zamanının sınırlı olduğunu biliyordu. Mevsim yaz ortalarına yaklaşmıştı. Kış bastırmadan tek kanadı ile tek başına uçmayı başarmak zorunda idi. Denemelerine anne ve babası da destek oluyordu; ama en çok onunla aynı yuvayı paylaşan kardeşi destek oluyordu. Ailede herkes artık sabahları birbirlerine günaydın yerine YAPABİLİRSİN diyorlardı. Tek Kanat'ın azmi karşısında hepsinin içinde tarifsiz bir ümit doğmuştu.

Günler geçtikçe denge sorununu çözmeye başladı. Vücudundaki tüm kaslar yeni ağırlık merkezine uyum sağlamaya

başlamıştı. Hatta bazı kasları o kadar gelişmişti ki, onu tanımayan biri görse, simetrik olmamasına rağmen gelişmiş kaslarına bakarak, vücut geliştirme sporu yapan biri zannederdi. Bir gün tek kanadını sonuna kadar açtıktan sonra her zaman yaptığı gibi ileriye doğru çırpma yerine, kanadını yarım daire çizerek havaya doğru kaldırdı. Bunu neden ve nasıl yaptığını bilmiyordu; ama sanki işe yaramıştı. Çünkü kanadını kendisine doğru çektiğinde, ayakları yerden kesilir gibi oldu. Tek kanadı ile yaptığı bu sıra dışı hareket onu izleyen annesinin gözünden kaçmadı.

“Sen ne yaptın! Bir kere daha yap.”

Tek Kanat, göğsünü şişirerek derin bir nefes aldı, tek kanadını sonuna kadar açtı ve yarım daire şeklinde havaya kaldırdı ve indirirken aksi yönde bir yarım daire daha yaptırdı. Ayakları yerden birkaç santimetre havaya kalktı ve poposunun üstüne düştü. Annesi sevinç çığlığı attı.

“Başardın!”

Ne yaptığını ve nasıl yaptığını bilmeden içgüdüsel olarak, tek kanadı ile yaptığı bu dairesel hareket, aslında aynen bir helikopterin pervanesinin kocaman helikopteri havalandırdığı gibi işe yaramıştı.

Başarmış mıydı? Başardıysa neyi başarmıştı?

Başardığının ne olduğunu, kendisi için ne kadar önemli olduğunu bilemeyecek kadar şaşkıncı.

Yaptıklarımızın küçük veya büyük olması değil onu bizim yapmış olmamız önemlidir.

Her seferinde poposunun üstüne düşmesine rağmen, o gün akşama kadar bu hareket üzerinde çalıştı. Denemelere devam ettikçe tek bir kanat hareketiyle bile, ayaklarını yerden kesmeyi öğrendi. Yorgunluktan ölmesine rağmen gözüne uyku girmedi. Sabahı iple çekti. Annesi dünkü mucizeyi herkese anlatmıştı. Onlar da onun bu müthiş hareketini görmek için sabırsızlanıyordu. Kahvaltıdan sonra tekrar başladı. Artık tek kanadına nasıl hükmedeceğini biliyordu. Yuvanın kenarına geldi. Derin bir nefes aldı. Kanadını sonuna kadar açtı. Diğer taraftaki dizini hafifçe kırarak, ağırlık merkezini ayarladı. Kanadını dairesel bir hareketle çırpı. Kendini boşluğa bıraktı. Ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Yuvadan birkaç metre yükseldi.

YAPABİLMİŞTİ. UÇUYORDU.

Yuppiiii'den daha güzel bir sevinç çığlığı yoktur.

Ama hızla aşağı doğru gerisin geri düşmeye başladı. O birkaç metrelik yükselme ile havada kalmayı başardığı bir anlık sürede, tekrar kanadını dairesel hareketle çırpı. Tekrar yükseldi. Tekrar düşmeye başladı. Tekrar kanadını çırpı. Yükseldi. Ardından tekrar irtifa kaybetti. Havada parabol çizen bir akrobat gibiydi. Bu uçuş tekniği tek kelime ile komikti. Bir yükseliyor bir alçalıyordu. Derken kanadını çırpıtmaya demeyelim artık pervane gibi döndürmeye devam etti. Artık uçuyordu. Henüz irtifa kaybetmeye devam etmekle birlikte, çok yükselemese de sonuçta havada idi, yani uçuyordu. Bütün gücünü kanadına verdi. Kanadı omzundan çıkacak gibiydi. Giderek yükselme ve düşmeler arasındaki dengesizlik azaldı. Düz uçmayı başardığını anladığı anda yorgunluktan da neredeyse bitmek üzereydi. Kuyruğunu kullanarak geri dönüş yaptı. Yuveya inişi tam bir yuvarlanış tarzında idi. Ailesinin sevinç çığlıkları ile kendine geldi. Babası sevinç içinde ona sarıldığında öyle çok sıkı ki, nefes alamadı. Annesi babasını ikaz etmese neredeyse boğulacaktı. Sonra kardeşi sarıldı. Sonra annesi sarıldı. Hep bir ağızdan sevinç çığlıkları atarak bu müthiş gösteriyi kutladılar.

Mutluluk paylaşıldıkça büyür.

Henüz sadece havada kalmayı başarmış olmasına rağmen, sanki uzaya çıkmış da geri gelmiş kahraman bir kartal edasındaydı. O gün akşama kadar sayısız deneme yaptı. Yuvadın birkaç metre uzağa kadar uçup geri gelmeler şeklinde denemelere kanadının gücü yettiğinde devam etti.

*Hiçbir sevinç genç bir canlının kendini
bir birey olarak ispatlamasındaki
gururun yerini tutamaz.*

Yeni günün ilk saatlerinde kartallar ılık ılıa yuvadan havalandılar. Uanlar iin av telaşı, Tek Kanat iin ise uuş denemeleri ile uğraş dolu bir gün başlıyordu.

Tek Kanat kayalığın tepesinde bacaklarını gererek başını havaya kaldırdı, gagasını göe dikti. Tek kanadına acı veren ters bir kavis izebilmek iin ok alışması gerekiyordu. Bunu başarabilirse, sadece ayaklarını yerden kesmekle kalmayacak, aynı zamanda gerçekten uabilecekti. İşte şimdi, rüzgâr, bir fısıltı gibi kulaklarına dolarken; penelerini sıktı, tırnakları sanki üzerinde durduğu kayaya gömülecek gibiydi.

Kışın pek uzak olmadığını, kar yağdığında vadideki kolay avların yuvalarına ekileceğini de hesaba kattığımızda, av bulmak kolay olmayacaktı. Kaldı ki Tek Kanat zaten daha değıl avlanmak, doğıru dürüst uamıyordu bile. Gerginliğinin sebebi buydu.

Uzmanlar bireyin bu tür önemli durumlarda gergin olmasının doğal olduğunu söylerler. Biraz baskı iyidir derler. Bireyi motive eder.

Bütün dikkatini kanadına verdi, gözlerini kısıtı, derin bir nefes aldı, kanadını sonuna kadar açtı ve onu yukarı kaldırırken diğer tarafındaki dizini hafifçe bükerek ağırlığını dengeledi. Rüzgârın kanadına dolmasını bekledi. Bacakları üzerinde yaylanarak kendini yukarı doğru fırlattığı anda kanadına da dairesel bir kavis vererek çırpmaya başladı. Bu aslında kuşların kanatlarının kas-kemik ve eklem anatomisi bakımından çok zor bir hareketiydi. Bu hareket ancak omuz çıktığında mümkündür. Omuz çıkığı hastalığı geçirenler bilirler. Fakat omzunuz çıktığında kanadınızı hareket ettiremezsiniz. Oysa Tek Kanat'ın tek kanadı ile uçabilmesi için, kanadını omzundan çıkarmadan dairesel çırpma hareketi yapabilmesi gerekiyordu, başka seçeneği yoktu. İşte bu nedenle normalde çok acı veren bu hareketi acısız bir şekilde başarıyla yapabilmesi için çok ama çok çalışması gerekiyordu. Asla pes etmemeliydi. Önce bu müthiş acıya karşı tahammül geliştirmesi, sonra da kanadını uçmasına yetecek kadar güçlü hareket ettirebilmesi için belki milyonlarca kez tekrarlaması gerekiyordu.

Mesele esir düşmekte değil, teslim olmamakta bütün mesele.

Ertesi gün, daha ertesi gün ve sonraki günlerde denemelere devam ettikçe, giderek canının daha az acıdığını ve hatta daha az yorulduğunu fark etti. Artık daha uzun süre havada kalıyordu ve daha uzaklara gidiyordu. Belki henüz çok yüksek irtifalara yükseleliyordu. Belki yuvaya her dönüşünde tepetaklak yuvarlanarak iniyordu. Belki onu uçarken görenler bu yamuk kuş nasıl uçuyor diye şaşkına dönüyorlardı. Belki ona gülüyorlardı; ama olsun, o sahip olduğu tek kanadı ile tek başına neredeyse düz doğrultuda -arada hala hafif parabolik bir eğri çizse de- uçabiliyordu. Öz güveni gelmişti. Kimseye aldırımıyordu. Her akşam ailesine, o günkü uçuş macerasında başından geçen komik olayları anlatıyordu. Birlikte kahkahalarla gülüyorlardı.

Mutluluğun ilk belirtisi o canlının gözlerindeki sıcacık gülümsemedir.

Ne diyorduk, belki henüz süzülerek inişe geçmeyi beceremiyordu, belki henüz hiçbir tavşanı avlayamamıştı, belki havada çok uzun süreler kalamıyordu; ama o artık tek kanadı ile uçmayı başarmış bir kartaldı.

Uçmanın bir kartal için tek anlamı vardır; yiyeceğe ulaşmak ve yuvaya dönmek. Bu aynı zamanda hayatta kalmak demektir. Tek Kanat için ise, bir kuş için olmazsa olmaz olan kanatlarından

birinin eksikliğine -dezavantajına- rağmen hayatta kalmak sadece basitçe başarmak değil, aynı zamanda her şey demektir.

Tek Kanat, var olan tek kanadı için;

“Şans kanadım o benim” diyordu.

“O benim her şeyim” diyordu.

Tek kanadının boyu diğer kardeşinin veya herhangi bir kartalın bir kanadından daha uzundu. Hele bacak kasları ve henüz hiçbir tavşanın sırtından tutmadığı halde pençeleri, aylar boyunca yaptığı dengelenme çalışmaları nedeniyle o kadar çok gelişmişti ki, damarları neredeyse derisinden dışarı fırlayacakmış gibi duruyordu. Bu haliyle, kanatsız tarafından bakınca ucube gibi görünmesine rağmen, onu kanatlı tarafından gören bir kartalın âşık olması işten bile değildi. Ayakta durabilmek için hafif yan yatar görünümü ile de afili bir havası vardı. Hele gözleri o kadar keskindi ki babasından bile daha uzağı görüyordu. Bu durumu babası ona şöyle açıklamıştı;

“Doğuştan bazı dezavantajları olan canlılar, yaşamlarını kolaylaştırmak için diğer özelliklerini normalin üstünde kapasite ile kullanırlar.”

“Sen,” dedi babası bir gün Tek Kanat’a. “Sen, iyi ki tek kanatlı doğmuşsun. Baksana bacakların nasıl güçlü, pençelerin kocaman, gözlerin benden keskin, çılgının, vadideki tüm hayvanların yüreğini titretiyor. Düşünsene bir de iki kanatlı olsaydın, yanına yaklaşılamazdık. Sen iyi ki tek kanatlı olmuşsun.”

Şans, hazırlık ile fırsatın birlikteliğidir.

Yaşadıkları vadi çok büyük sayılmazdı; ama ekosistemin tüm unsurlarını mükemmel bir biçimde içinde barındırıyordu. Bunların başında elbette ki vadinin kralı olan ve en tepedeki kayalıklarda yaşayan kartallar geliyordu. Sonra tepenin yamaçlarında keklikler, sülünler ve bıldırcınlar yaşıyorlardı. Biraz aşağıda, başlarında elinde sopası ve sürünün yanından hiç ayrılmadığı için kartallarla yıldızı asla barışık olmayan köpeği bulunan çoban ve koyun keçi sürüleri vardı. Onlardan sonraki düzlüklerde ise, otçulların en büyükleri olan inekler yayılıyorlardı. İnekler her zaman kartalların ilgisini çekmiştir, ancak devasa cüsselerinden dolayı kartallar onlara bulaşmayı düşünmezlerdi. Daha aşağıda derenin kenarındaki yeşilliklerde envai tür yaban hayvanı yaşıyordu. Bunların arasında kartalların en sevdikleri tavşanlardı. Ya da başka bir deyişle tavşanların korkulu rüyası kartallardı. Sonra yılanlar ve tarla fareleri de çok sayıdaydı. Bu sistem içinde herkes birbiriyle gül gibi geçinip giderdi demeye de dilimiz varmıyor elbette, çünkü herkesin bir şekilde karnı doyar.

Doğadaki tüm canlılar ihtiyaçları kadar tüketirler, buna doğal ekolojik denge denir. Besin zincirinin halkalarındaki uyumu insanın bilinçli zirai mücadelesi başta olmak üzere, açgözlülük temelli istilacı davranışları bozar.

Baba kartalın övgü dolu sözleri ile şırmarmamak elde değildi. Ailesinin bu şekildeki koşulsuz ve sınırsız desteği sayesinde, tek kanadıyla bile uçmayı da başarmamış mıydı? Bunlar aklına geldikçe daha çok uçma denemesi yapıyordu. Henüz ilk avını yakalayamamış olmasına rağmen veya süzülerek iniş yapamamasına rağmen -hele pike dalışlarını hiç denememişti- bundan utanmıyordu. Gelecekte onu da YAPABİLECEĞİNDEN o kadar çok emindi ki, onun dezavantajlı olduğunu bilmeyenler, onun için ukala, şımarık; hatta züppe bile diyebilirlerdi. Her gün kahvaltıdan sonra ailedeki herkes ava çıktığında, o da yuvanın kenarına geliyor derin bir nefes alıyor ve tek kanadını önce yukarı kaldırıyor, sonra dairesel hareketlerle çırparak uçmaya başlıyordu. Her gün biraz daha uzaklara gidiyor, daha yüksek irtifalara çıkmaya çalışıyordu.

Günlerini yuvanın bulunduğu kayalıkların çevresinde uçuş denemeleri ile geçiyordu. Bir gün yamaçtaki çalılar arasında bir tavşan gördü. Tavşanların buralara kadar tırmanabildiklerini bilmiyordu.

Günlerce çalışmanın sonunda, tek kanadını kullanarak uçmayı öğrenmişti. Şimdi sıra avın üzerine pike yapmaya geliyordu.

Bulunduğu yüksekliğin ne olduğuna aldırmadan tavşanın üzerine doğru alçalmaya başladı. Hiç düşünmeden pike yapmaya çalıştı. Önce kendini serbest düşüşe bıraktı. Düşerken tek kanadını denetleyemediğini fark etti. Tek kanadına çarpan havanın sürtünmesi ile sanki kanadından ateş çıkıyordu ve kanadı sanki omzundan kopacakmış gibi çekiliyordu. Aynı zamanda kanatsız tarafında sürtünmesiz kalan bedenine çarpan hava, eşitsiz bir güç oluşturduğu için, bedeninin kendi ekseni etrafında fırıl fırıl dönmesine neden oldu. Bu çok korkunç bir durumdu. Dengesini yitirmek üzereydi. Bu ilk pike denemesinde öleceğini sandı.

Ne yaptıysa olmadı, pike dalış yapamadığı için, o inene kadar, onu gören tavşan çoktan deliklerden birine dalmıştı. Tekrar yükselmek için, kanadına yüklenirken, hayatını sürdürebilmesinin, pike dalış başarısına bağlı olduğunu anladı. Bunun üzerine tüm gününü pike dalış denemelerine ayırdı. Bunun için daha yükseğe çıkması gerekiyordu. Elbette ki her inişin bir de çıkışı vardı ve çıkış onun için çok zordu. Tek kanadı yorgunluktan kopacakmış gibi ağrısa da tüm enerjisini buna vermeye başladı.

Tek kanadı yanında kapalı durduğu için, pike dalış sırasında hem fırıl fırıl kendi ekseni etrafında dönmesine hem de yavaş inmesine sebep oluyordu. Bir keresinde kanadını boylu boyunca açmayı denedi. Bu kez de aynı pervane böceği gibi olmuştu, inişi tamamen yavaşlamıştı. Ama dur bir dakika, dedi kendi kendine, kanadını sonuna kadar açtı ve sonra uzattı onu kuyruğuna doğru, kanat kuyruk ile aynı hizaya gelince birden havadaki durumu değişti. Vücudu sanki bir mermiye benzemişti. Tek kanadın hava

ile oluşturduğu sürtünme etkisi yok olmuştu. Neler olduğunu anlamaya çalışırken son sürat pike dalışı yapmakta olduğunu fark etti. Sevinç çılgılığı atarak bunu ailesinin görmesini istediği anda yere çok yaklaşmış olduğunu fark etti. Anında kanadını bir paraşüt gibi açarak yavaşlamaya çalışsa da duramadı. Artık çok geçti. Göğsünün üstüne çimenlere bir tüy yığını gibi şiddetle düştü. Düştükten sonra da yuvarlanmaya başladı. Bir toprak tümseğine çarparak durduğunda, halen yaşamakta olup olmadığından emin değildi. Yattığı yerden kendini dinledi. Çok fena canı yanmıştı. Şöyle bir silkelendi. Tek kanadına baktı, bacaklarına baktı, hepsi yerli yerinde duruyordu. Yattığı yerde biraz nefeslendikten sonra silkinerek ayağa kalktı. Çevresine bakındı. Çok şükür kimse görmemişti. Bir iki adım atarak çevresini inceledikten sonra dizlerini büktü, bütün gücünü bacaklarına verdi ve kendini havaya fırlattı. Sonra da tek kanadını çırparak bir helikopter gibi yükselmeye başladı. Aylardır yaptığı antrenmanlar sayesinde gelişen kasları, çarpmanın etkisini azaltmıştı. Hepsini topu canı çok acımişti o kadar. Hepsini o kadardı. Ama, pike dalışı yapmayı başarmıştı.

“Başardım!” diye haykırdı kendi kendine. Zaten yapamayacağını hiçbir zaman düşünmemişti. Ailesine, ona inandıkları için şükran duydu. Ailesinden hiç kimse ona, uçma konusunda asla yapamazsın, senin için çok tehlikeli, senin uçman imkânsız, asla denememelisin, biz sana bakarız, sen üzülme dememişti. Ailesi, günlük yaşantımızın doğal bir parçası olan ‘yapamazsın’a karşın ‘YAPABİLİRSİN’i sadece sözle değil aynı zamanda uygulayarak onu hayata hazırladığı için aslında şanslıydı. Bunun için ailesine bin kez müteşekkirdi.

Yeterince yükseldikten sonra, bir kez daha pike dalışı denemeye karar verdi; ama bu kez gözünü yerden ayırmayacaktı.

Denedi.

Tek kanadını kuyruğu ile aynı hizaya getirecek kadar arkaya doğru uzattı. Başını öne doğru kaldırdı. Bir mermi gibi olmuştu. Hızla inişe geçti. Yüzüne çarpan havanın etkisiyle gözlerinden yaşlar akıyordu. Bu hızla durabilme mesafesini kestirmeye çalışarak kanadını açtığı anda, bir önceki kadar sert olmamakla birlikte, gene de yumuşak sayılmayan bir iniş gerçekleştirdi. Epey bir yuvarlandıktan sonra durduğunda, sevinç çığlığını bastı. Çığlığını duyan kardeşi yanına geldi.

“Ne oldu?”

“İzle beni.”

Tekrar yükseldi. Pike dalışına geçti ve bu kez tek kanadını tam zamanında açtı. Kuyruğuyla zarif bir kavis çizerek pikeden çıktı ve ayaklarının üzerine kardeşinin yanına tökezleyerek de olsa indi.

Kardeşi, tek kanat ve kuyruk hareketi ile başarılı ve Tek Kanat için mükemmel sayılan bu inişi gördüğünde gözlerine inanamamıştı. İki kardeş sevinç içinde birbirlerine sarıldılar.

Uçmak başaramadıkları bir eylem olarak uçamayan; ancak ayakları üzerinde hareket eden primatlar tarafından oldu bitti kısıkanılmıştır. Ancak bir kartalın uçuşu hem hareketlerin en güzeli olarak hem de uçmanın sadece özgürlüğü değil; aynı zamanda gücü, dengeyi, hızı ve rüzgârı yönetmeyi, yön bulmayı ve yön değiştirmeyi ve avının üstüne şimşek gibi dalmayı ve avının ağırlığına rağmen yükselebilmeyi göstermesi bakımından da doğanın muazzam kusursuzluğunu simgeler.

Bence uçmak, bilinen en mükemmel hareket olarak kayda geçmelidir.

Tek Kanat, bir yandan zaferinin keyfini çıkarırken bir yandan da kendi geleceği hakkında bazı kararlar alıyordu. Bundan böyle, kendisini zorlayan hiçbir şeye boyun eğmeyecekti. Ne başarının verdiği mutluluğu ne de yere çakılmanın acısını abartmamaya karar verdi. O bir kartaldı. Ve bir kartal gibi dayanıklı olmalıydı. Yetişkinler buna antikırılğanlık derler.

Antikırılğanlık kırılğan olmama durumu değildir. Kırılğan durumlardan güçlenerek çıkma durumudur.

Akşam yuvada bu olayın kutlaması vardı.

Tahmin edileceği gibi ertesi gün, bir gün önce pençesinden kaçan tavşanın peşine düştü. Bütün gün o bölgenin üzerinde uçtu durdu. Tavşan görünmedi. Sonraki günlerde de aynı tavşanın bulunduğu bölgede uçmaya devam etti. Birkaç gün sonra bir öğle üzeri tavşanı gördü. Anında pike dalışına geçti ve tavşanın tepesine bindi. Pençelerini tavşanın sırtına geçirdi ve yükselmeye başladı. Ama tavşanın ağırlığını hesaba katmamıştı. Çok zorlanıyordu. Kanadı kopacak gibi oldu. Daha fazla uçamayacağını anlayınca tavşanı bıraktı. Yerden çok fazla yükselemedikleri için, tavşan da yumuşak bir inişle yere düştü ve koşarak gözden kayboldu.

Tek Kanat buna çok üzüldü. İlk avını elinden kaçırdığını ailesine nasıl anlatacaktı. Şimdiye kadar onlardan hiçbir gizlisi saklısı olmamıştı. Ama bu kez başarısızlığını gizlemeye karar verdi. İlk avını yakalamayı başardıktan sonra ailesine sürpriz yapmaya karar verdi. Gerçi her zaman başarmak zorunda değiliz. Başarısızlıklarımız da bizimdir. Önemli olan mücadele etmektir. Ama bu başarmak zorunda olduğu, hayat memat meselesi olan bir mücadele idi. Bu nedenle başaracağından kesinlikle emindi.

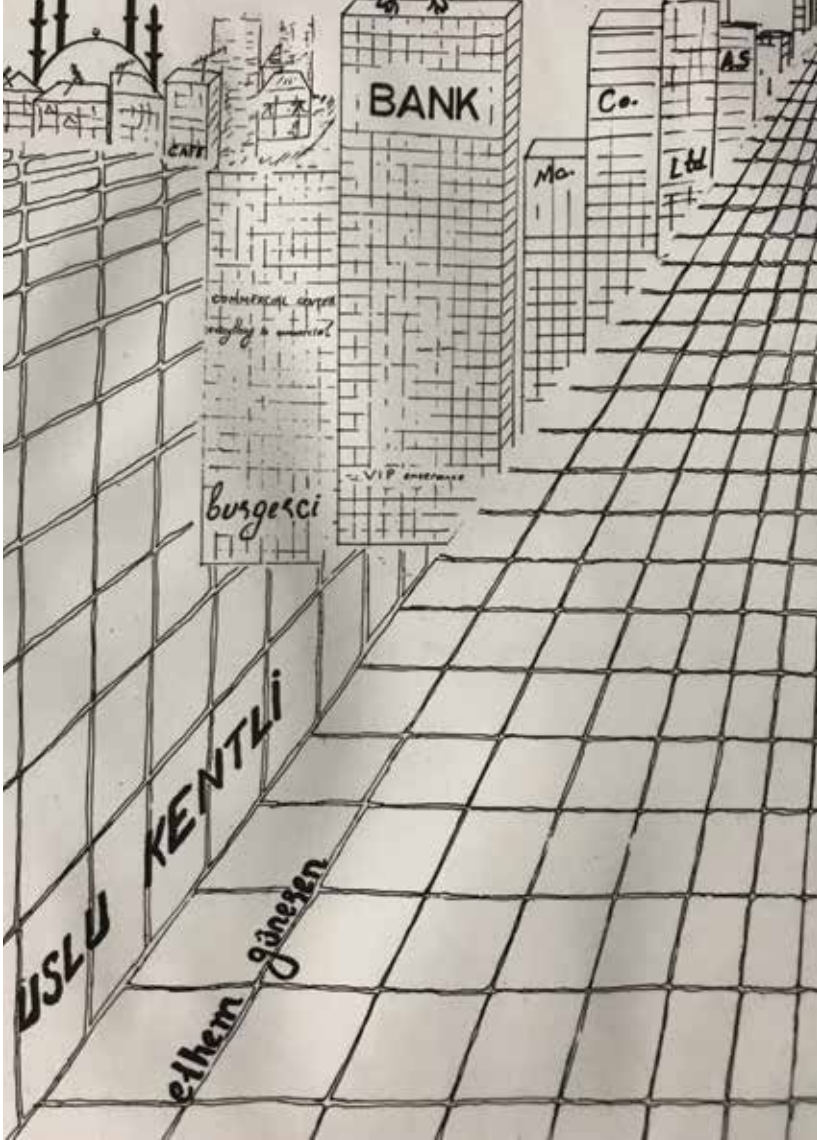

Yılmadı.

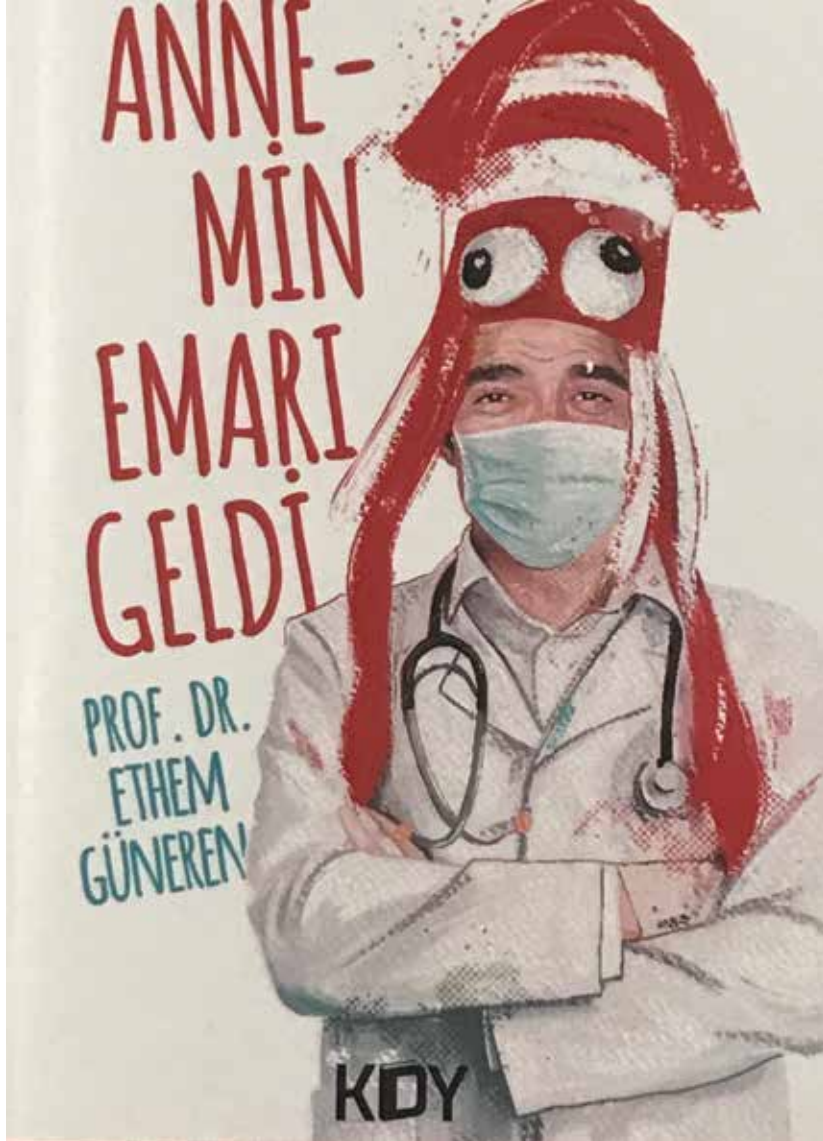
Tekrar vadiye indi. Pençeleri arasına küçük bir taş parçası aldı. Zorlanarak da olsa yükseldi. Küçük bir taş parçasının kendisine bu kadar zorluk çıkaracağını hiç düşünmemişti. Tekrar indi daha büyük bir taş aldı. Tekrar yükseldi. Bundan kimseye söz etmemeye karar verdi. Bundan böyle tüm zamanını ağırlıkla yükselme çalışmalarına ayırmıştı. Birkaç hafta sonra, tavşanın ağırlığına denk bir ağırlıkla yükselebildiğinde, artık avlanmaya hazırды. Tekrar aynı tavşanın peşine takıldı. Günlerce o yörede uçtuktan sonra, sonunda tavşasını avladı. Yuvaya getirdi. Akşam ailesine ikram ettiğinde, anne ve babası artık sevinç gözyaşlarını saklamaya gerek duymuyorlardı.

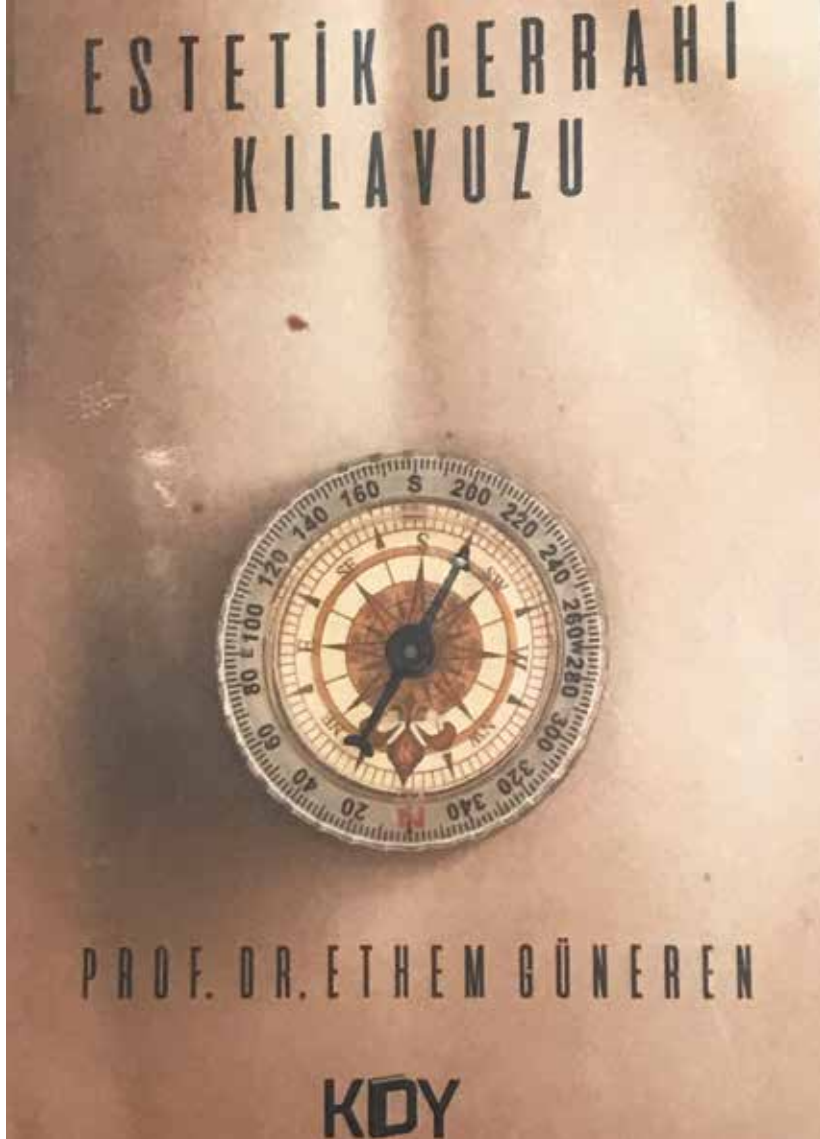
Yayımlanmış Kitaplarım

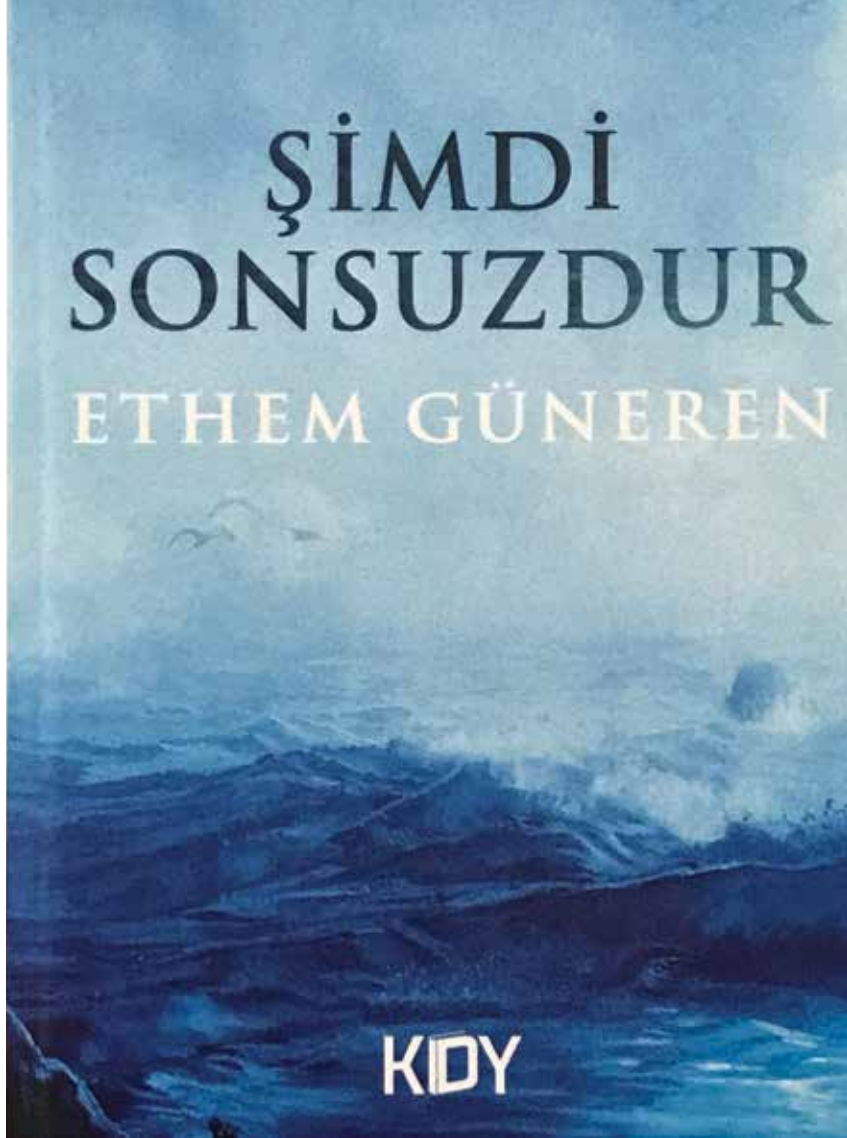
Basım Tarihi : 03.01.1991

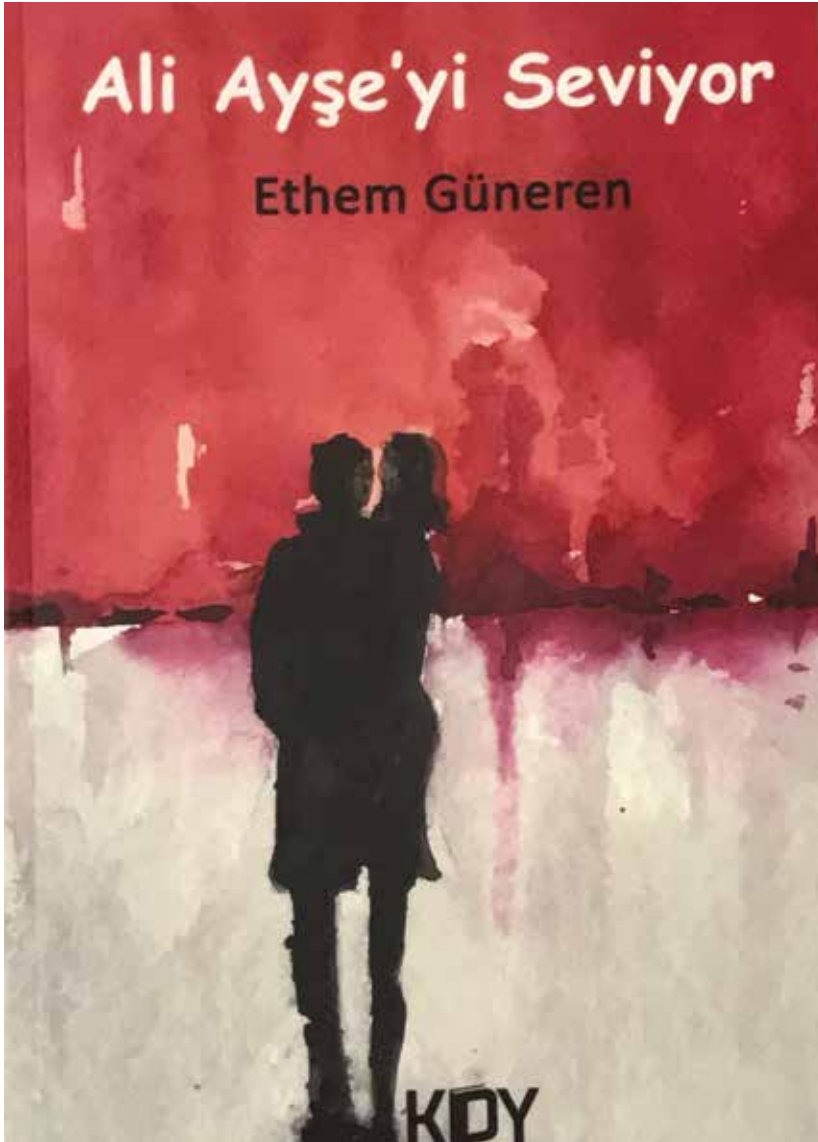
Basım Tarihi : 15.05.2020

Basım Tarihi : 19.10.2020

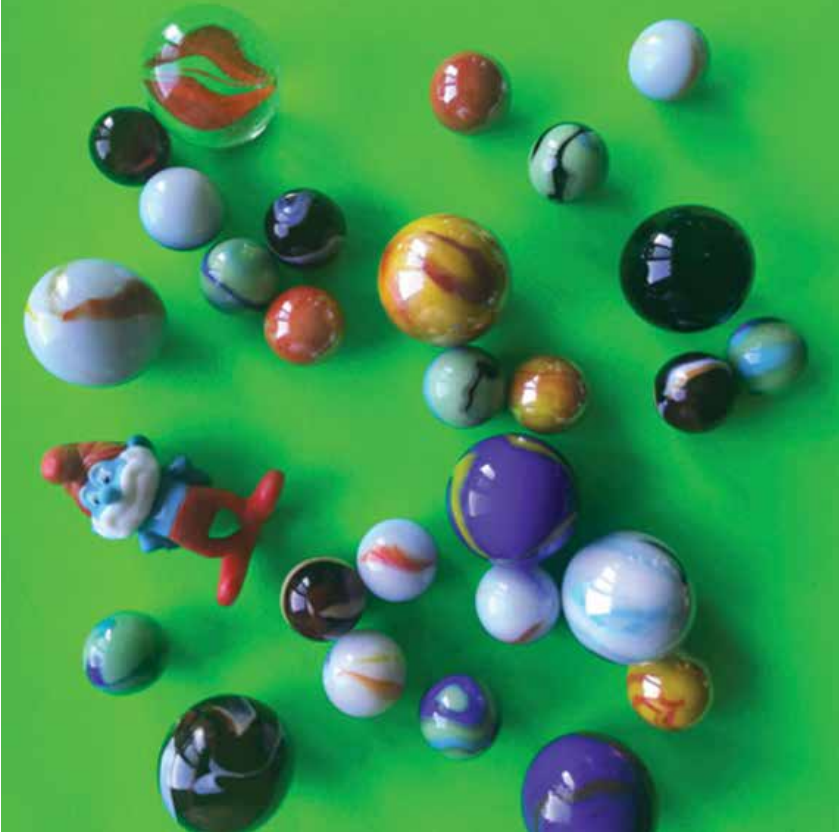
Basım Tarihi : 15.03.2021

Basım Tarihi : 11.10.2021

ama o başka

Ethem Güneren

Basım Tarihi : 12.02.2022

Bu hikâyeyi, özen ve ihtimam ile cerrahi tedavilerini üstlendiğim çocuklar ve onların aileleri için, koşulsuz sevgi ile desteklendikleri takdirde en dezavantajlı yavrunun bile hayata şevkle tutunacağına inanan bir insan, bir baba ve bir cerrah olarak, bir sosyal sorumluluk projesi olarak, insanlığa olan borcumdan geçer akçe ile olmak kaydıyla, bir taksit daha ödemek için yazdım.

Asla vazgeçmeyenler, mutlaka başarılılar.

Selam ve sevgilerimle...

Ethem Güneren

İstanbul 2021

